

PRAVLJICE, KJER NASTOPAJO ŽIVALI

Pozdravljeni, mladi bralci!

Za vas sem poiskala nekaj kratkih pravljic, v katerih so glavni junaki različne živali.

Pravljica je mišljena kot bralna vaja.

Če pa ti branje še ne gre od rok (1. razred), naj ti pravljico prebere kdo od starejših.

Prijetno branje ti želim.

Veronika Leskovšek

ZAKAJ MAČKE LOVIJO MIŠI

Lidija Zomer

Nekoč je živel maček po imenu Ferdo. Bil je zelo priznan maček daleč naokoli, saj je bil vendar slavni izdelovalec najboljših čevljev. V tistem času so se imeli vsi radi, tudi mačke in miši so se razumele med sabo. Tako je tudi Ferdo imel med miškami svojega prijatelja. To je bil mišek Hansi.

Nekega dne je mišek Hansi prosil mačka Ferdija, če mu sešije nove čevlje kajti stare ima že zelo uničene. Seveda mu je maček takoj ustregel, vendar pa mu je tudi povedal, da bo moral te čevlje plačati, mišek Hansi pa mu je odgovoril, da to sploh ni problem. In res je maček Ferdi začel šivati prelepe čevljičke za miška Hansija. Čevlji so bili prepleteni s srebrnimi nitkami in so se tako lepo bleščali. Imeli so na podplatu tudi zelo močno gumo, ki bo mišku Hansiju omogočala, da bo lažje in hitreje tekel. Maček Ferdi je čevlje šival zelo dolgo, da jih je čisto dokončal, tako kot si je želel, pa so pretekli trije meseci. Po tem času je maček Ferdi poklical miška Hansija naj pride po svoje čevlje. Mišek Hansi je res prišel in bil zelo navdušen nad novimi čevlji. Hitro jih je obul, da jih preizkusi. Ko pa je imel čevlje na tačkah, ga je prešnila nora ideja, da bi se malo pošalil iz mačka Ferdija. Ko je maček Ferdi malo pogledal stran je mišek Hansi pobegnil ven iz trgovina. Maček Ferdi najprej tega ni opazil, ko pa je ugotovil, kaj se je zgodilo je začel hitro loviti miška Ferdija. Vendar pa je bil mišek Hansi veliko hitrejši od mačka Ferdija in to se mu je zdelo zelo zabavno.

Mačku Ferdiju pa to ni bilo všeč in je bil vedno bolj jezen. Bil je tako jezen, da se je odločil prekiniti prijateljstvo z miškom Hansijem. Ko je ugotovil tudi mišek Hansi, da je njegova šala šla čez mejo, je hitro zbežal v drugo mesto saj se je bal jeze mačka Ferdija. Od takrat miška Hansija ni videl nihče več. Maček Ferdi pa je bil zaradi tega dogodka tako jezen, da se je odločil, da miške nikoli več ne bodo njegove prijateljice. Od takrat naprej mačke lovijo miši.

JELEŃČEK RUDOLF

Lidija Zomer

Verjetno vsi poznate jelenčka Rudolfa in ste o njem slišali že veliko pravljic, vendar pa verjetno še niste slišali te pravljice, ki govori o njegovi prigodi.

Jelenček Rudolf je voznik za sani pri Dedku Mrazu, vendar pa je imel nešteto dogodivščin, preden je sploh spoznal Dedka Mraza. Jelenčku Rudolfu je najbolj ostala v spominu ta prigoda, zato mi jo je povedal, da sem jo lahko zapisala in jo lahko preberejo tudi drugi. Bilo pa je tako.

Nekega lepega zimskega dne se je jelenček Rudolf odločil, da gre na potep v gozd. V gozdu je opazoval živali (tiste, ki pozimi ne spijo) ter skakal od veselja in lepote gozda. Bil je tako razigran, da je čisto pozabil na čas. Ko se je znočilo je bil še vedno v gozdu in ko se je tega zavedel ni videl več ničesar. Začel je iskati pot ven iz gozda, vendar mu ni šlo. Ko je tako skakal in tekel, pa se mu je vdrl sneg pod nogami in je padel v luknjo. Jelenček je bil zelo obupan: »Kaj naj storim, ne morem ven, starši me pa gotovo že pogrešajo.« Tako je jokal in tarna jelenček Rudolf, Takrat pa mu je prišel na pomoč zajček Ferdi. Rekel je Rudolfu: »Zakaj jočeš Rudolf? To pa res ni problem, rešiti se ven iz luknje. Spomni se na svoj rdeči nosek in uspelo ti bo.« Rudolf pa zajčku Ferdiju ni verjel, zato mu je rekel: »Saj veš Ferdi, da moj nosek oddaja samo svetlobo, kako pa misliš, da mi bo pomagal, da se rešim te luknje.« Zajček pa mu je odgovoril: » Spomni se na luč,ko ona oddaja svetlobo se zraven tudi greje, prav tako je tudi s tvojim noskom.Preizkusi ga.«

Jelenček Rudolf se je potrudil in njegov nosek je rdeče zasvetil ter začel oddajati tudi toploto. Rudolf je nato s pomočjo te toplote v steno jame izdelal lestev po kateri je nato splezal ven. Bil je res hvaležen zajčku, da mu je pomagal z nasveti. Rekel mu je: »Ti si res pravi prijatelj, pomagal si mi ko sem te najbolj potreboval.« Nato je Rudolf odšel domov, saj je zlahka našel pot ven iz gozda, zaradi svetlobe, ki jo je oddajal njegov nos.

Od takrat naprej pa je imel Rudolf tudi novega zvestega prijatelja zajčka Ferdija, ki ga je zvesto spremljal vsepovsod, če bi jelenček Rudolf mogoče še kdaj potreboval.

GOSPA OSEL

Lidija Zomer

Nekoč je živela gospa Osel, ki je imela lepo gostilno. Ta gostilna je bila vedno lepo obiskovana, vendar pa so se dogajale čudne stvari. Gostje so namreč izginjali, lepo pa ji je uspevala reja oslov. Nekega dne pa se je vaški komandir odločil, da bo to preveril. Prosil je svojega prijatelja Petra naj mu pomaga. Zmenila sta se, da Peter odide v gostilno pod pretvezo, da je gost in odkrije kaj se tam dogaja. Ko je prišel v gostilno, ga je gospa Osel lepo sprejela.

Ponudila mu je hrano in pijačo, vendar je odvrnil, da je samo zelo zaspan in da naj mu hrano pusti za zjutraj, ter je odšel v sobo. Resnica pa je bila, da Peter ni zaupal gostilničarki in jo je imel namen samo opazovati. Ponoči, ko so vsi spali se je Peter zbudil zaradi šuma. Šel je pogledat kaj se dogaja in je videl kako gospa Osel dela pecivo za zjutraj in ga potresa z nekakšnim svetlečim praškom. Odšel je nazaj spat in si pri tem mislil, da bo to vse preveril. Zjutraj je Peter vstal in takoj odšel do gostilničarke, če mu lahko da hrano s sabo, kajti neznansko se mu mudi. Gospa Osel mu je res zavila pecivo za sabo in Peter je nato odšel. Vendar pa ni šel daleč, začel je skozi okno opazovati kaj se dogaja. Znotraj gostilne so gostje jedli pecivo, ki ga je gospa Osel delala ponoči in čudeži so se kmalu začeli dogajati. Gostje so začeli padati na tla in se spreminjati v osle. Ko je Peter to videl je prebledel in zbežal stran.

Čez nekaj dni je Peter spet prišel v to gostilno in na njegovo srečo se ga gostilničarka ni spomnila. Tisti dan je bil Peter tudi edini gost zato je gospa Osel prisedla k Petru. Peter ji je ponudil svoje pecivo, češ kako dobro je naj ga poskusi. Gospa je res vzelo pecivo, vendar pa ni vedela, da je to tisto, ki ga je sama naredila. Torej se je tudi ona spremenila v osla, ki ga je Peter odpeljal h komandirju in mu povedal tudi celo zgodbo. Peter je osla obdržal in na njem je jezdil dve leti, ko je nekega dne srečal možaka, ki je vzkliknil: »Saj to je gospa Osel. Mislim, da je sedaj že dovolj odslužila svoje kazni, kar spustiva jo.« In možakar je oslu prerezal kožo tako, da je gospa Osel lahko skočila ven. Hitro je zbežala stran in nikoli več jo ni nihče videl.

JEŽEK IŠČE PRIJATELJA

Lidija Zomer

Nekoč je živel ježek z imenom Pikec. Ta ježek je bil zelo nesrečen, ker ni imel nobenih prijateljev. Zato se je nekega dne odločil, da si poišče pravega prijatelja.

Bilo je jeseni, ko se je odpravil na lov za prijateljem. Iskal je povesod, v mestu in na vasi, vendar našel ni ničesar. Nato se je odločil, da bo poskusil še v gozdu. V gozdu je takoj srečal še enega ježka in ga ogovoril: »Dober dan ježek, moje ime je Pikec in iščem prijatelja. Kdo si pa ti?« Ampak odgovora ni dobil. Poskusil je še enkrat: »Hojla, a me slišiš, zanima me kdo si?« Pa še vedno ni bilo odgovora.

Zdaj se je ježek Pikec odločil, da stopi bližje. Ko je prišel k neznanemu ježku je videl, da to sploh ni jež temveč čisto navaden kostanj zavit v bodičasto obleko. Bil je zelo razočaran, ker ni našel prijatelja, vendar še ni obupal.

Hodil je po gozdu in šlo mu je na jok, zato se mu je zgodilo, ga je padel oziroma se skotalil po poboju prav do dna. Pristal je pred nogami presenečene mucke Dame. Mucka ga je vprašala: »Kaj pa delaš ježek, a sploh veš kako si me prestrašil?« Jež pa je odgovoril: »Iščem prijatelja. Rad bi nekoga, ki bi se igral z mano, vendar pa sem zaradi tega skoraj doživel hudo nesrečo. Skotalil sem se po poboju in pristal pred tvojimi nogami. Kaj pa ti delaš tukaj?«

»Tudi jaz iščem nekoga za prijatelja in pa tudi novi dom. Moj gospodar je rekel, da ima že preveč muck in da me ne rabi. Tako torej iščem nekoga, ki bi mi hotel delati družbo.« Ježek pa je ves vesel odvrnil: »Poglej, zdaj sva pa rešila najini težavi. Midva lahko postaneva prijatelja. Imam tudi lepo hiško v gozdu, pa tudi prostora je dovolj, tako da lahko živiš z menoj.« Mucka je od veselja zamijavkala in odgovorila: »Seveda, sploh ne veš kako sem vesela, ker si to predlagal.« Nato sta odšla, da ji ježek Pikec razkaže svoj dom. Mucka je bila navdušena nad prebivališčem, zato je ostala pri ježku. Cele dneve sta se igrala in zvečer sta vedno tako utrujena takoj zaspala. Postala sta največja prijatelja, kar jih je kdaj bilo.

LISICA IN POLŽ

Lidija Zomer

Nekega vročega dne je lisica ležala ob robu gozda. Med svojim lenarjenjem je zagledala polža, kako leze mimo nje. Ker ni vedela kaj bi počela, ga je ogovorila: » Hej, polž, ti si pa zelo počasen.« Polž pa ji je hirtlo odgovoril nazaj. » Ni res, tudi jaz sem hiter, če si za lahko staviva kdo bo prej v asi, ti ali jaz.« Lisica, ki ni prinesla zbadanja se je odločila. »Ni problema,«ter se posmehovala. In pričela sta s stavo. Polž je takoj Začel lesti v vas, lisica, ki pa je bila prepričana v svojo zmago je še malo ležala in lenarila. To pa je izrabil polž in se prislinil lisici na rep. Tako sta oba počivala. Ko se je zvečerilo se je lisica, lenobno vzdignila in končno napotila proti vasi. Mislila je, da bo brez problema dohitela polža. Vendar,ker pa ni nikjer videla polža, se jo je polotil strah in je kar bolj urno stopila. Končno je prispela v vas, vendar pa tudi tu ni videla polža, zato je kar preveč prevzemna zavpila proti gozdu:« Kje se klatiš polžek?«. Polž, ki pa je medtem zlezal dol z repa pa je za lisičinim hrbtom rekel: »Eno uro vas že čakam predraga lisica, kje ste pa hodili?« Lisica se je urno obrnila in videla polža, postalo jo je sram, ker je zgubila stavo s polžem. Zbežala je v gozd in od takrat naprej ni nikoli več nikogar zasmehovala.